

MESTER GYÖRGYI

Börtönrapszódia

Akkor már nagyon régen nem látott testközelből nőt.

Csak férfiak vették körül, a másik nem képviselői másutt voltak elzárva. Nagy néha, amikor épp az udvaron időztek, messziről ki tudta venni az átellenben sétálgató nők körvonalait, de az nem nyújtott igazi élményt. Nem érezte úgy, hogy valódi asszonyokat lát.

A maguk között kakasketrecnek csúfolt, poros udvaron a férfiak kisebb-nagyobb csoportokba tömörülve szokásos tevékenységeikkel foglalatoskodtak. Edzettek, vagy csak ácsorogtak, lődörögtek, míg-nem útjuk célját keményen behatárolta a szögesdróttal magasított kerítés.

Az odaát lévőket aznap megint ővelük egy időben vitték ki levegőzni. Talán valaki elvétett valamit, mert általában direkt nem szokták a nőket és a férfiakat egyazon időben az udvarra engedni. Most még-is ez történt.

Amikor a nők távoli csoportjai libasorba fejlődve már éppen visszaindultak a börtönépületbe, akkor vette észre az asszonyt. Az oldalvást, a kerítés mentén egymagában álló nő magasságával, sudár természetével jócskán kirítt a többiek közül, s ahogy a szemét meregette, azt is meglátta, a télies idő miatt viselt sötét sapka alól szőke fürtök göndörödnek elő. Valószínűleg kontya van. Mindig szerette a hosszú hajú nőket. De az még régen volt, akkor, amikor nem vette körül örökös drótfal. Amikor még bárkit kiszemelhetett, odacsapódhatott hozzá, és annak udvarolt, akinek csak akart. Ha most szabad, odakint bizonyosan nem állja meg, hogy ne bókoljon az asszonynak. Ismeretlenül is megkörnékezte volna.

De idebenn minden más. Már nagyon régóta más. Két éve az első eset, hogy neki tetsző nő kerül a látókörébe. Megbizsergett tőle, a talpától a feje búbjáig. Elképzelte, mit tenne, ha hozzáérhetne. Talán meg-simítaná a kezét vagy az arcát. Váratlanul és túl mélyen érintette az élmény, ezért tovább még gondolatban sem merészkedett.

Amikor a nők kisebb-nagyobb csoportjait elnyelte a komor épület homályba vesző kapualja, eltűnt a fekete sapkás, szőke nő is. Ennek ellenére még a hült helye is fogva tartotta a tekintetét.

Azon az éjszakán teljes étellessel viselt erotikus álma volt. Évek óta először. Szinte megújult tőle, frissen, felajzottan ébredt. Pedig nem is a szőke nővel álmodott. Az álmában látott női test csupán fehér bársonnyal borított, ruganyos, kemény hús volt, melyben úgy merült el, mint légy a tejben. Élvezettel... de semmi több. Ettől ébredt jóllakottan, kielégülten. Az éjjel átélt élmény azontúl hatással volt a mindennapjaira is. Magában gyakran fohászzkodott, legyen szerencséje, csak picurka szerencséje, hogy legalább egy pillantás

erejéig, ismét láthassa az asszonyt. A látványt akarta magába szívni, elraktározni, hogy megéljen belőle a következő találkozásig. De vajon találkozásnak nevezhető az olyan együttlét, amelynek egyoldalúan csupán ő a részese?!

Az a nő valójában még a létezéséről sem tud! Nem is sejtí, hogy valaki felfigyelt rá, és az udvari séták alkalmával, ha teheti, lopva, folyamatosan szemmel tartja. Amíg kinn levegőznek, csak a sziluettjét látja, de odabenn, a zárka magányában lehetősége van rá, hogy elképzelje teljes testi valójában. Levetkőzteti, de jó értelemben. Csak a szürke kabától meg a fekete sapkától szabadítja meg, egyébként színes, testhez álló, csinos ruhába öltözteti, és lehunyt szemmel élvezi a látványt. Hogy milyen szép is az a nő! És illatos! Szinte orrában érzi a test bódítóan édes illatát, és méghozzá olyan intenzíven, mintha mellette állna. Csak a kezét kellene kinyújtania, és megérinthetné. Elönti a forróság. Soha ennyire nem akart férfias külsejűnek mutatkozni, jóképűnek, izmosnak, megkívánhatónak. Ettől a naptól fogva minden reggel fekvőtámaszok tucatjait csinálta, a végén kinyomta már a százhuszat is. Jó erőnléten akart maradni, úgy szabadulni, hogy ha összeakad a nővel, esélye lehessen nála.

A nők odaát, tudta, csak szabálysértésért vannak fogva tartva, vágyakozása tárgya bizonyára hamarosan szabadul. Talán már el is engedték, ugyanis napok óta nem látta. Rohamosan közeledett az ő szabadulása napja is. Készült rá nagyon, számolta a napokat, majd a végén már az órákat. Végre kitelt az ideje. Megbizonyosodhatott felőle, hogy a sok edzésnek hála valóban sikerült megőriznie az erőnlétét. Régi ruhája pontosan illett rá, passzosan feszült, frissnek, magabiztosnak érezte magát. Mintha nem is elzárva lett volna évekig, csupán szigorú, zárt edzőtáborban töltötte volna a kényszerű időt.

Épp az utolsó papírokat írta alá, hogy megőrzésre átvett holmiját rendben visszakarta, amikor nyílt az ajtó, és belépett a szőke nő.

Mintha ő láthatatlan lenne, egyenesen a szolgálatos fegyőrhöz fordult és megkérdezte: - Benn van? - Nem, asszonyom, átment a másik körletbe, de egy félóra múlva újra itt lesz. Megvárja? - Nem, köszönöm, csak beugrottam. Mondja meg neki, hogy kerestem. - Azzal már fordult is ki az ajtón. Egy szempillantás alatt eltűnt, mintha soha ott se lett volna.

Ki volt ez a nő? - kérdezte ő akkor. - Semmi köze hozzá - válaszolt az ügyeletes -, de egyébként nem titok, a börtönigazgató úr neje.

Az elmúlt fél évben sokat időzött idebenn, a fogva tartott asszonyok viselkedéséről írja a disszertációját...